

feri, saafremt der var steet den mindste Forandring heri, og endelig blev det, naar Loven var stadfæstet af Kongen, atter sat og trykt i Regjeringens Trykkeri og derefter omsendt til Thinglæsning. Det er denne tredobbelte Sætning, som man ved den i Løbet af Aaret trufne Foranstaltning vil undgaae, saaledes nemlig, at man hele Tiden kan benytte den samme Sats, kun med de Forandringer, som efterhaanden maae foretages under Lovens Gang, gennem Thingene. De ærede Medlemmer have maaffee bemærket, at de af Kongen stadfæstede Love, der hidtil ere blevne omdeelte, alligevel ikke ere i samme Format som de tilsvarende Lovforslag, da disse i sin Tid indbragtes, men dette er kun midlertidigt, idet nemlig denne ydre Forandring ikke godt kunde indføres før ved Aarskifte; men efter Nytaar vil ogsaa denne Forandring træde i Kraft. Det er nu en bekjendt Sag, at naar man har et Manuscript sat, er det Bærste overstaet, og at Trykningen og Papiret ikke er nogen saa forfærdelig Sag, og det vil altsaa let sees, at naar Udgivelsen af Lovtidenden bliver sat i Forbindelse med dette Trykkeri, vil den kunne besørjes paa en billig og hurtig Maade. Man vil paa de Tider af Aaret, da der udkommer mange Love, kunne levere saa mange Numere af Tidenden, som det skal være, idet man blot tager saa mange Aftryk, som man behøver, og denne Udgave af Loven vil derhos være fuldstændig paalidelig, uden at nogen- somhelst Correcturlæsning behøves. Dette gjælder nu ganske vist kun om Lovene; de Anordninger og Bekjendtgørelser, som skulle optages i Tidenden, maatte sendes fra Regjeringscontoirerne og særskilt sættes og trykkes i Trykkeriet, og det Samme maatte skee med de ministerielle Resolutioner, forsaavidt man gaaer ud fra, at ogsaa disse eller dog de vigtigere af dem, skulle medtages i Lovtidenden, hvilket jeg rigtignok tror vilde være mindre praktisk, da det deels vilde forstørre og fordyre Tidenden, og det deels heller ikke synes saa vigtigt, at slike Resolutioner komme til almindelig Kundskab. Desuden maatte man jo naturligviis tage særskilte Aftryk, hvis man ved en eller anden enkelt Lov maatte ønske, saa at sige, at sprede den over

hele Landet, og vedkommende Bogtrykker maatte vel ogsaa af de Love, som han kunde vente at sælge særskilt, tage særskilte Aftryk paa samme Maade, som det allerede nu skeer. Der maatte en Udgiver til, som skulde have et Honorar og naturligviis være en Mand, som var dygtig i „Registerfaget“, men saadanne Mænd er der jo ingen Mangel paa, og Honoraret vilde kun være ubetydeligt i Forhold til de Udgifter, der for Tiden medgaae til Lovenes Trykning og Thinglæsning. Kunde Lovtidenden bære sig selv, saaledes at der kun blev Tale om dette Honorar, vilde det være en meget betydelig Simplification og Besparelse, og selv om der maatte gives et Tilskud, tror jeg ikke, at det vilde blive nær saa stort som det, der nu paa forskjellige Conti medgaaer. Jeg tror saaledes, at det er en praktisk Foranstaltning, og jeg vilde meget ønske, at den ærede Minister paany vilde tage dette Spørgsmaal under Overveelse, thi det er jo en Sag, som ikke godt kan fremmes uden ved Regjeringens Initiativ, ligesom jeg maa bemærke, at det er en Selvfølge, at Udgiveren maatte staae under Tilsyn af og Ansvar for Justitsministeriet; det maatte være en officiel Tidende.

Der næst er der i Betænkningen en Opfordring angaaende Vaisenhuset, og det i dobbelt Retning, idet Udvalget først har opfordret Ministeriet til at arbejde hen til, at denne Stiftelse kan komme til at virke mere ligelig til Fordeel for hele Landet, og dernæst udtaler sig angaaende Vaisenhusets Privilegium med Hensyn til Bibelens Udgivelse. Hvad det Første angaaer, sees det af de trykte Oplysninger, at Stiftelsen i meget betydelig Grad kommer Kjøbenhavn tilgode, og jeg skal erkjende, at det endogsaa seer ud til at være i endnu høiere Grad Tilfældet, end det virkelig er, idet det nemlig maa erindres, at Stiftelsen aarlig anvender 1,100 Rd. til forældreløse Børns Opdragelse i Dyens, Lolland-Falsters samt Jyllands fire Stifter, og altsaa herved ikke udretter Lidet for det hele Land. Med Hensyn til de Børn, som Stiftelsen iøvrigt tager sig af, maa man skjelne mellem de faderløse Børn, der faae fri Skolegang, og de forældreløse, der tillige faae frit Underhold